

Research article

อัตลักษณ์ทางวัฒนธรรมเมืองเปาโลว: การออกแบบศิลปะสาธารณะเขตคุนตูหลุน Culture Characteristics of Baotou City: Public Art Design and Cultural Space Management in Kundulun District

เซียวตง จิน¹ ภูวษา เรืองชีวิน^{2*} พงศ์เดช ไชยคุตร²

Xiaodong Jin¹ Puvasa Ruangchewin^{2*} Pongdej Chaikrut²

Received: 03 September 2024 | Revised: 25 October 2024 | Accepted: 20 November 2024

<https://doi.org/10.55003/acaad.2024.274635>

บทคัดย่อ

งานวิจัย เรื่องอัตลักษณ์ทางวัฒนธรรมเมืองเปาโลว: การออกแบบศิลปะสาธารณะเขตคุนตูหลุน เป็นการศึกษาวัฒนธรรมของเมืองและศิลปะสาธารณะ เพื่อค้นหาความสัมพันธ์ระหว่างวัฒนธรรมของเมืองกับศิลปะสาธารณะ และบทบาทของศิลปะสาธารณะในการส่งเสริมวัฒนธรรมของเมือง โดยมุ่งเน้นการจำแนกและสำรวจวัฒนธรรมท้องถิ่น สังเคราะห์สัญลักษณ์และภาษาศิลปะสู่แนวทางการออกแบบใหม่ผ่านงานศิลปะสาธารณะ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาพัฒนาการทางประวัติศาสตร์และลักษณะเฉพาะทางศิลปะและวัฒนธรรมเมืองเปาโลว 2) วิเคราะห์อัตลักษณ์ คุณค่า นัยยะทางศิลปะวัฒนธรรมเมืองเปาโลว บูรณาการสู่แนวคิดในการออกแบบศิลปะสาธารณะเพื่อส่งเสริมภาพลักษณ์ เมืองเปาโลว 3) ออกแบบชุดงานศิลปะสาธารณะ 3 มิติ ในพื้นที่ทางวัฒนธรรมเขต คุนตูหลุน เมืองเปาโลว โดยใช้วิธีการวิจัยเอกสาร การวิจัยภาคสนาม และการวิจัยแบบสหวิทยาการ ในการศึกษาวัฒนธรรมท้องถิ่นของเมืองเปาโลว เปลี่ยนแนวทางการสร้างเมืองจากการขยายขนาดของเมืองสู่การพัฒนาคุณภาพ ส่งเสริมอัตลักษณ์ทางวัฒนธรรมและจิตวิญญาณผ่านงานศิลปะสาธารณะสู่การบูรณาการวัฒนธรรมท้องถิ่นกับการออกแบบ ผลการวิจัยพบว่า วัฒนธรรมเมืองเปาโลวถูกจัดวางสถานะเป็น “เมืองแห่งเหล็กกล้าที่มีภูมิหลังเป็นวัฒนธรรมทุ่งหญ้า” อัตลักษณ์นี้สามารถใช้ในการเผยแพร่วัฒนธรรมของเมือง ด้วยการจำแนกองค์ประกอบทางวัฒนธรรมแปลงเป็นสัญลักษณ์ และนำมาประยุกต์ใช้ในโครงสร้างของพื้นที่เมืองผ่านรูปแบบศิลปะสาธารณะยกระดับอัตลักษณ์วัฒนธรรมของเมืองและเพิ่มความเป็นที่จดจำ ในการสังเคราะห์องค์ประกอบได้ดำเนินการจากสองแง่มุมคือ องค์ประกอบสีและวัสดุ กับองค์ประกอบรูปทรง ด้วยองค์ประกอบหอหล่อเย็น หนึ่งในโครงสร้างที่สำคัญและโดดเด่นของโรงงานผลิตเหล็ก และม้ามองไกลเป็นพาหนะที่สำคัญในทุ่งหญ้า เปรียบเสมือนจิตวิญญาณของความมานะและเพียรพยายาม องค์ประกอบ “หอหล่อเย็น” มีขนาดใหญ่ เป็นที่สะดุดตาและจดจำได้ง่าย จึงมีการผสมผสานและถ่ายทอดความหมายของ “อาชาแห่งทุ่งหญ้า” โดยถ่ายทอดรูปทรงของม้ามองไกลหลอมรวมเข้ากับรูปทรงของหอหล่อเย็น จึงเป็นการผสมผสานกันระหว่างองค์ประกอบของวัฒนธรรมทุ่งหญ้ากับองค์ประกอบที่เป็นสื่อแทนวัฒนธรรมเหล็กได้อย่างลงตัว

¹ นิสิตปริญญาเอก สาขาวิชาทัศนศิลป์ ศิลปะการออกแบบและการจัดการวัฒนธรรม คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา

¹ Ph.D. student Program in Visual Art, Faculty of Fine and Applied Arts, Burapha University

² สาขาวิชาทัศนศิลป์ ศิลปะการออกแบบและการจัดการวัฒนธรรม คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา

² Program in Visual Art, Faculty of Fine and Applied Arts, Burapha University

*ผู้รับผิดชอบประสานงาน อีเมล: puvasa@go.buu.ac.th

คำสำคัญ: วัฒนธรรมเปาโถว ศิลปะสาธารณะ วัฒนธรรมท้องถิ่น

Abstract

The research on Culture Characteristics of Baotou City: Public Art Design and Cultural Space Management in Kundulun District is a study of urban culture and public art that explores the relationship between urban culture and public art and the role of public art in promoting urban culture. It focuses on classifying and exploring local culture, synthesizing artistic symbols and language into new design approaches through public art. The objectives of this research are: 1) to study the historical development and characteristics of Baotou's art and culture; 2) to analyze the identity, value, and meaning of Baotou's art and culture, and integrate them into the concept of public art design to promote Baotou's image; and 3) to design a set of 3D public art works in the cultural area of Kundulun District, Baotou, using documentary research, field research, and interdisciplinary research. In studying the local culture of Baotou, it changed the direction of urban construction from urban expansion to quality development and promoted cultural and spiritual identity through public art to the integration of local culture and design. The research results showed that Baotou's culture has been positioned as a "steel city with a background of grassland culture". This identity can be used to disseminate the culture of the city by classifying cultural elements into symbols and applying them to the structure of the urban space through public art forms, enhancing the city's cultural identity and increasing its recognizability. The synthesis of the composition was carried out from two perspectives: color and material composition and shape composition. The cooling tower composition is one of the important and prominent structures of the steel mill, and the Mongolian horse is an important vehicle on the grassland as it represents spirit of perseverance and hard work. The "Cooling Tower" element is large, eye-catching and easily recognizable. Therefore, the meaning of "Prairie Horse" is combined and conveyed through the merging of the shape of the Mongolian horse and the shape of the cooling tower. This fusion creates a perfect combination of the elements of grassland culture and the elements that represent iron culture.

Keywords: Baotou culture, public art, local culture

1. บทนำ

พื้นที่เมืองทุกแห่งเกิดขึ้นจากวิวัฒนาการและการพัฒนาในระยะเวลาอันยาวนานบนพื้นฐานของสภาพภูมิประเทศ ประวัติศาสตร์ วัฒนธรรม สภาพเศรษฐกิจและสังคมที่เป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัว การค้นหาคำหมายแฝงทางวัฒนธรรมท้องถิ่นของเมือง ด้วยการพัฒนาอย่างต่อเนื่องของเศรษฐกิจและสังคม ส่งผลให้กระบวนการกลายเป็นเมืองในประเทศจีน รวดเร็วขึ้น จากสถิติอัตรานคราภิวัตน์ หรือการกลายเป็นเมืองเพิ่มขึ้นจาก 36% ในปี 2000 เป็น 58%-60% ในปี 2021 (Zhang et al., 2021) ซึ่งการพัฒนาอย่างรวดเร็วของการกลายเป็นเมืองนำไปสู่การเพิ่มขึ้นของการก่อสร้าง การกลายเป็นเมืองก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางภาพลักษณ์ของเมือง รวมถึงการสร้างพื้นที่กิจกรรมวิถีวัฒนธรรมและจากมุมมองวัฒนธรรมท้องถิ่นของเมือง สามารถขบขันเส่นห่อนเป็นเอกลักษณ์ของเมืองได้ ดังนั้น วัฒนธรรมเมืองจึงกลายมาเป็นกุญแจสำคัญในการยกระดับคุณภาพของเมืองในปัจจุบัน

เมืองเปาโถวตั้งอยู่ในเขตปกครองตนเองมองโกเลียในพื้นที่ตอนเหนือของประเทศจีน ตอนกลางของมองโกเลียเป็นศูนย์กลางการคมนาคมที่เชื่อมโยงระหว่างวัฒนธรรมเร่ร่อนของทุ่งหญ้าทางตอนเหนือและวัฒนธรรมเกษตรของที่ราบตอนกลางของประเทศจีน และเป็นฐานอุตสาหกรรมพื้นฐานที่สำคัญของประเทศจีนอย่างอุตสาหกรรมเหล็กและอุตสาหกรรมอาหาร ทั้งยังเป็นศูนย์กลางอุตสาหกรรมแร่หายากระดับโลก

เมืองเปาโถวเป็นเมืองผู้อพยพโดยมีประวัติศาสตร์การอพยพของประชากรจำนวนมากตั้งแต่สมัยโบราณมาจนถึงปัจจุบัน (Baotou Municipal People's Government Information Office, 2017) ด้วยเหตุนี้ วัฒนธรรมท้องถิ่นของเมืองเปาโถวจึงมีความหลากหลายอย่างยิ่ง โดยทั่วไปสามารถแบ่งออกเป็นสามด้าน หนึ่งคือวัฒนธรรมอุตสาหกรรม สองคือวัฒนธรรมทุ่งหญ้าและการเกษตร และสามคือวัฒนธรรมซีโซ่ว ปัจจุบันยังมีการประยุกต์ใช้วัฒนธรรมที่หลากหลายภายในเขตเมืองเปาโถว ทำให้มุมมองของจุดเด่นทางวัฒนธรรมเมืองไม่ชัดเจน ส่งผลให้อัตลักษณ์ประจำเมืองไม่เป็นที่จดจำท่ามกลางวัฒนธรรมท้องถิ่นจำนวนมาก จึงจำเป็นต้องมีการศึกษาและวิเคราะห์วัฒนธรรมที่สามารถเป็นตัวแทนจิตวิญญาณของเมืองเปาโถวมาใช้เป็นวัฒนธรรมหลักในการสร้างเมือง เพื่อให้เมืองเปาโถวมีเอกลักษณ์ทางวัฒนธรรม

ด้วยการพัฒนาอย่างต่อเนื่องของเศรษฐกิจและสังคม ส่งผลให้กระบวนการกลืนกลายของเมืองในประเทศจีนรุนแรงมากขึ้น การก่อสร้างอย่างรวดเร็วนำไปสู่การออกแบบตามสูตรสำเร็จ แต่ทว่าละเลยการผสมผสานวัฒนธรรมในงานก่อสร้างบางส่วน และดูเหมือนว่าสิ่งเดียวกันนี้จะเกิดขึ้นในทุกเมืองระหว่างกระบวนการสร้างและพัฒนา เมืองเปาโถวในฐานะเมืองที่อยู่ระหว่างการพัฒนาที่กำลังเผชิญกับปัญหาที่กล่าวมาข้างต้นเช่นกัน องค์ประกอบดั้งเดิมของเมืองเปาโถวถูกแทนที่ด้วยสิ่งต่างๆ มากมายซึ่งอาจทำลายความต่อเนื่องและการสืบทอดวัฒนธรรมเมือง ในขณะที่บริบททางประวัติศาสตร์ที่มีความต่อเนื่องของเมืองย่อมเป็นสิ่งสำคัญที่สุด อาทิ ความทรงจำ รูปแบบและอัตลักษณ์ทางยุคสมัยของเมือง รวมถึงจิตวิญญาณของชาวเมืองกำลังค่อย ๆ เลือนหายไป การขาดบริบททางประวัติศาสตร์ทำให้เมืองเปาโถวปราศจากอัตลักษณ์และทิศทางในการพัฒนาตนเอง นั่นเป็นสาเหตุที่ทำให้ลักษณะเฉพาะของพื้นที่ และความโดดเด่นทางวัฒนธรรมมีความซ้ำซ้อนสูง ทำให้เมืองมีลักษณะซ้ำซากจำเจในกระบวนการพัฒนาเมือง

นอกจากนี้ การพัฒนาทางเศรษฐกิจส่งผลให้สนิยมทางวัฒนธรรมและบรรยากาศทางศิลปะของชาวเมืองถูกยกระดับขึ้นอย่างต่อเนื่อง ด้วยความต้องการไม่เพียงหยุดอยู่แค่การพัฒนาและการขยายพื้นที่สำหรับที่อยู่อาศัยในเชิงวัตถุอีกต่อไป สิ่งที่ชาวเมืองต้องการและแสวงหาเพิ่มขึ้นคือ สภาพแวดล้อมและอัตลักษณ์ ที่แสดงถึงศิลปะและวัฒนธรรมของเมืองที่อยู่อาศัย จากประเด็นต่าง ๆ ที่กล่าวมาในข้างต้น การสร้างและพัฒนาเมืองไม่เพียงเพื่อขยายขนาดแต่ยังส่งผลต่อการสร้างคุณภาพ และอัตลักษณ์ท้องถิ่น การบอกเล่าเรื่องราวของเมือง รวมถึงการตอบสนองความต้องการด้านวัฒนธรรมเมืองของผู้อยู่อาศัย ซึ่งกลายเป็นโจทย์สำคัญของผู้พัฒนา นักออกแบบและชาวเมืองทุกคน ในกระบวนการสร้างและพัฒนาเมือง การยกระดับวัฒนธรรมสามารถทำได้โดยหลายวิธี ศิลปะสาธารณะเป็นหนึ่งในวิธีแสดงออกวัฒนธรรมและอัตลักษณ์ประจำเมืองที่พบเห็นได้มากที่สุด (Yuchen, 2016, p. 69) ศิลปะสาธารณะ ถือเป็นสื่อกลางที่สำคัญของวัฒนธรรมของเมือง สามารถผสมผสานบูรณาการกับการวางผังเมืองและการออกแบบสถาปัตยกรรม เพื่อให้ศิลปะสาธารณะสามารถมีส่วนร่วมในสภาพแวดล้อมของเมืองและพื้นที่ มีบทบาทการสืบทอดประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมของเมือง ก่อให้เกิดเป็นพื้นที่เมืองที่มีอัตลักษณ์ทางวัฒนธรรม แนวคิดการสร้างศิลปะในพื้นที่สาธารณะเป็นปรากฏการณ์ทางวัฒนธรรม และเป็นรูปแบบศิลปะที่มีคุณค่าเพื่อส่วนรวม ซึ่งสร้างขึ้นภายใต้สิ่งแวดล้อมสาธารณะ

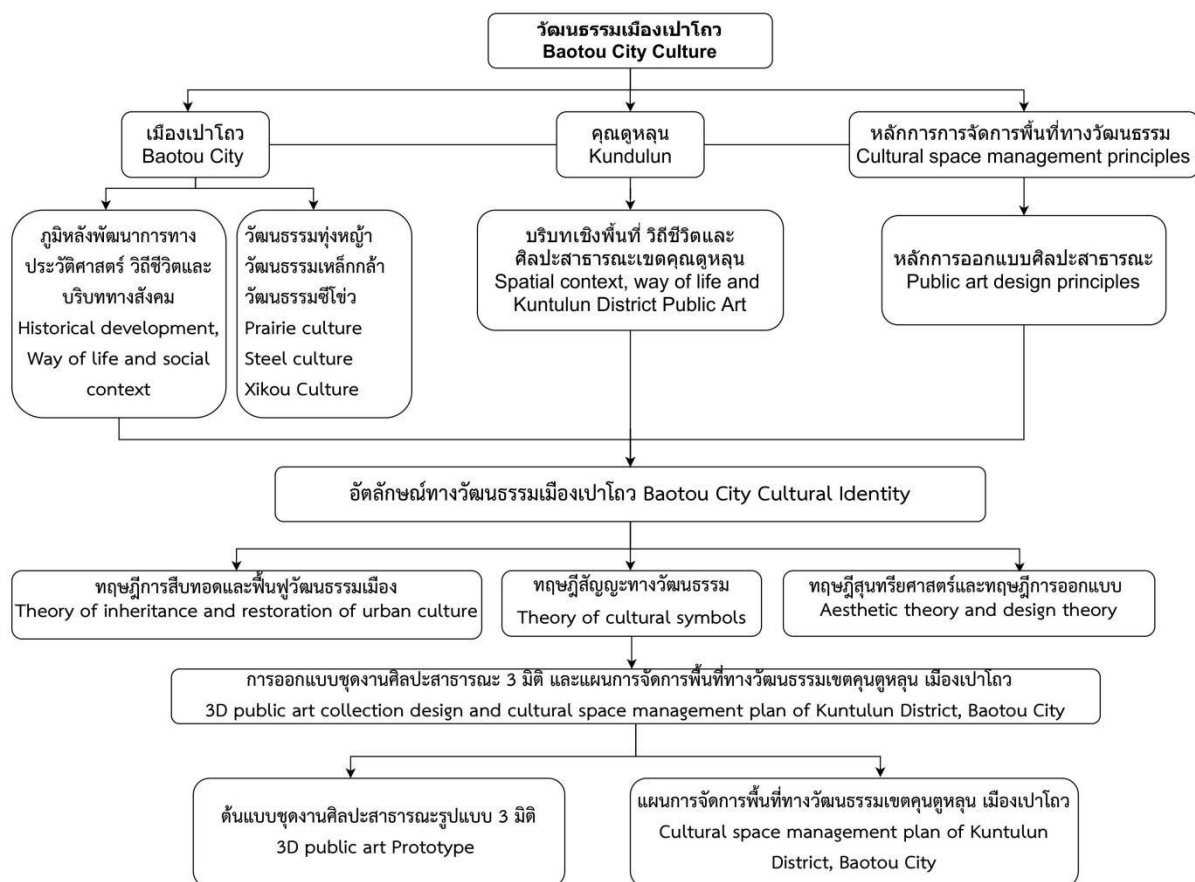
งานวิจัยนี้จึงมุ่งเน้นศึกษาอัตลักษณ์วัฒนธรรมท้องถิ่นของเมืองเปาโถว เพื่อออกแบบงานศิลปะสาธารณะประจำเมือง โดยสำรวจอัตลักษณ์ท้องถิ่นที่สำคัญและการออกแบบสร้างสรรค์งานศิลปะสาธารณะที่สืบทอดวัฒนธรรมท้องถิ่น ยกระดับวัฒนธรรมและอัตลักษณ์เมือง สร้างสัญลักษณ์ประจำเมืองเปาโถว เพื่อให้เมืองแห่งนี้มีจิตวิญญาณมากขึ้นในกระบวนการสร้างและพัฒนาเมือง การส่งเสริมวัฒนธรรมของเมืองสามารถทำได้โดยหลายวิธี และหนึ่งในนั้น คือศิลปะสาธารณะซึ่งเป็นหนึ่งในวิธีการแสดงออกของวัฒนธรรมและอัตลักษณ์ประจำเมือง

2. วัตถุประสงค์การวิจัย

- 2.1 เพื่อศึกษาพัฒนาการทางประวัติศาสตร์และลักษณะเฉพาะทางศิลปะและวัฒนธรรมของเมืองเปาโถว
- 2.2 เพื่อวิเคราะห์อัตลักษณ์ คุณค่า และนัยยะทางศิลปะของวัฒนธรรมของเมืองเปาโถว บูรณาการสู่แนวคิดการออกแบบศิลปะสาธารณะเพื่อส่งเสริมภาพลักษณ์เมืองเปาโถว
- 2.3 เพื่อออกแบบชุดงานศิลปะสาธารณะ 3 มิติ ในเขตคุดหลุน เมืองเปาโถว

3. กรอบแนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

3.1 กรอบแนวคิด

รูปที่ 1 กรอบแนวคิดในการทำวิจัย

Figure 1 Conceptual framework for research.

กรอบแนวคิดเป็นการศึกษาวัฒนธรรมเมืองเปาโถวและศิลปะสาธารณะ เพื่อค้นหาความสัมพันธ์และบทบาทของศิลปะสาธารณะในการส่งเสริมวัฒนธรรมของเมือง โดยจำแนกวัฒนธรรมท้องถิ่น และสำรวจเอกลักษณ์ทางวัฒนธรรมรวมทั้งการศึกษาระบบวัฒนธรรมอื่น ๆ ที่อยู่ร่วมกัน และวิเคราะห์อัตลักษณ์ คุณค่าทางศิลปะ สังเคราะห์สัญลักษณ์และภาษาศิลปะสู่แนวทางการออกแบบใหม่ เรียบเรียงความสัมพันธ์ระหว่างวัฒนธรรมกับงานศิลปะสาธารณะในเมือง โดยวิเคราะห์รูปแบบของงานศิลปะสาธารณะของเขตคุดหลุนที่ขาดลักษณะเฉพาะทางวัฒนธรรมเพื่อนำไปสู่การออกแบบชุดศิลปะสาธารณะและแผนการจัดการพื้นที่ทางวัฒนธรรมในแหล่งคุดหลุน เมืองเปาโถว

3.2 ขอบเขตการวิจัย

3.2.1 ด้านเนื้อหา งานวิจัยนี้ศึกษาวัฒนธรรมท้องถิ่นของเมืองเปาโลว สำนวณอัตลักษณ์ทางวัฒนธรรม คุณค่าทางศิลปะของเมืองเปาโลว สังเคราะห์แนวทางการออกแบบชุดงานศิลปะสาธารณะจากมุมมองวัฒนธรรมท้องถิ่น สู่การออกแบบชุดศิลปะสาธารณะเขตคันทูลุน เมืองเปาโลว เพื่อส่งเสริมภาพลักษณ์เมืองเปาโลว

3.2.2 ด้านพื้นที่ จัตุรัสสถานีรถไฟในเขตคันทูลุน เมืองเปาโลว เขตปกครองตนเองมองโกเลียใน

3.2.3 ด้านการออกแบบ สร้างสรรค์ชุดงานศิลปะสาธารณะเพื่อส่งเสริมภาพลักษณ์เมืองเปาโลว สู่การออกแบบชุดศิลปะสาธารณะ ในพื้นที่ทางวัฒนธรรม แหล่งคันทูลุน เมืองเปาโลว

3.3 ทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยนี้ทำการศึกษาวรรณกรรมของเมืองและศิลปะสาธารณะ วิเคราะห์วิธีการแสดงวัฒนธรรมของเมืองผ่านงานศิลปะสาธารณะ โดยใช้หลักการและทฤษฎีต่าง ๆ ได้แก่ ทฤษฎีการสืบทอดและฟื้นฟูวัฒนธรรม ด้วยแนวทางการฟื้นฟูวัฒนธรรมในสถานที่จริง ตั้งต้นจากการปกป้องดูแลบริบทเมือง สู่การออกแบบงานศิลปะสาธารณะและการค้นคว้าประวัติศาสตร์ วัฒนธรรม และองค์ประกอบอื่น ๆ ของสถานที่อย่างลึกซึ้ง

หลักการจัดวางสัญลักษณ์ทางวัฒนธรรม ซึ่งสัญลักษณ์ในพื้นที่ทางวัฒนธรรมของเมืองมีทั้งที่เป็นวัตถุจับต้องได้และที่เป็นนามธรรมหรือเชิงจิตวิญญาณ สัญลักษณ์ทางวัฒนธรรมของเมืองไม่ได้เป็นเพียงการบูรณาการทรัพยากรทางวัฒนธรรมในพื้นที่ทางวัฒนธรรมของเมืองเท่านั้น แต่ยังเป็นการจัดระเบียบวัฒนธรรมของเมืองขึ้นใหม่ระหว่างการสร้างพื้นที่ รวมถึงวิธีออกแบบและจัดการที่นักจัดการพื้นที่วัฒนธรรมของเมืองนำไปใช้เพื่อสะท้อนถึงวัฒนธรรมของพื้นที่เมือง ท่ามกลางสังคมปัจจุบันที่สื่อและข้อมูลสารสนเทศเจริญก้าวหน้าอย่างยิ่ง โดยในปฏิบัติการพื้นที่ทางวัฒนธรรมของเมือง สัญลักษณ์มักทำหน้าที่เป็นเครื่องยกระดับวัฒนธรรมของพื้นที่ และมีบทบาทในการเติมเต็มความสมบูรณ์แบบ

ทฤษฎีสุนทรียศาสตร์และทฤษฎีการออกแบบ งานวิจัยนี้ใช้ทฤษฎีสุนทรียศาสตร์จักรกลเป็นหลัก สุนทรียศาสตร์จักรกลเป็นแนวคิดสุนทรียศาสตร์จากยุคอุตสาหกรรม โดยมองว่าเครื่องจักรแต่ละประเภทล้วนมีความงามแฝงอยู่ ไม่ใช่แค่เพียงความงามที่มีประโยชน์ใช้สอย ที่สำคัญยิ่งกว่าคือเป็นความงามเชิงรูปลักษณ์ในแบบอื่นซึ่งแตกต่างจากความงามตามแบบแผนโดยสิ้นเชิง

รวมทั้งหลักการออกแบบศิลปะสาธารณะ ซึ่งศาสตราจารย์ Bao Lin จากคณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยชิงหัวระบุว่า สิ่งที่เราเรียกว่าศิลปะสาธารณะนั้นไม่ใช่สไตล์หรือหมวดหมู่อย่างใดอย่างหนึ่ง ทั้งยังไม่ใช่รูปแบบศิลปะใดเดี่ยว ๆ ด้วย ไม่ว่าจะถูกถ่ายทอดด้วยวัสดุสื่อกลางหรือสื่อสารด้วยภาษาศิลปะแบบใด หน้าที่อันดับแรกคือการแสดงถึงทิศทางคุณค่าทางสังคมและวัฒนธรรมของศิลปะ ทิศทางของคุณค่าดังกล่าวตั้งอยู่บนแนวคิดศิลปะรับใช้สังคม ศิลปินสร้างสรรค์งานศิลปะที่ผสมผสานเข้ากับพื้นที่สาธารณะโดยเข้าไปมีส่วนร่วมในระดับหนึ่งเพื่อยกระดับ หล่อหลอม หรือเพิ่มความหลากหลายให้แก่ประสบการณ์สุนทรียภาพทางสายตาของสาธารณชน (Zhou, 2013, p. 30)

ดังนั้น “ศิลปะสาธารณะ” จึงเป็นแนวคิดร่วมสมัยที่ซับซ้อนและมีการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง จำเป็นต้องอยู่ในพื้นที่สาธารณะที่มีการแบ่งปันและการดำเนินการอย่างอิสระ การแสดงออกภายนอกและจิตวิญญาณภายในของศิลปะสาธารณะเป็นการผนวกรวมอันมีประสิทธิภาพของภาคทฤษฎีกับภาคปฏิบัติ สิ่งที่เราเรียกว่าเป็น “ผลงานศิลปะสาธารณะ” อย่างน้อยที่สุดควรมีความเป็นศิลปะและการสะท้อนถึงจิตวิญญาณ การสร้างสรรค์งานศิลปะสาธารณะผ่านรูปแบบของงานประติมากรรมจึงไม่เพียงต้องคำนึงถึงสภาพทางจิตวิทยาของผู้คน แต่ยังต้องพิจารณาความแตกต่าง ความสอดคล้อง และจังหวะระหว่างผลงานกับสถานที่ ซึ่งไม่เพียงต้องถ่ายทอดความคิดและจิตวิญญาณความงามสู่สาธารณชนผ่านองค์ประกอบต่าง ๆ เช่น รูปทรง สี สัน และเนื้อสัมผัส รวมทั้งการสื่อสารแนวคิดพื้นฐานของผลงานอย่างมีประสิทธิภาพผ่านนัยยะของหัวข้อที่แฝงอยู่ เพื่อให้เผยแพร่ไปยังสาธารณชน เปิดประตูสู่มุมมองที่ผู้คนไม่เคยคาดคิด สร้างแรงบันดาลใจจากสุนทรียภาพและทำให้ผู้คนใคร่ครวญ

เกี่ยวกับชีวิตและยุคสมัย หากความเป็นสาธารณะคือ วิญญาณของศิลปะสาธารณะ ศิลปะก็เป็นการแสดงออกถึงชีวิตของศิลปะสาธารณะ

4. วิธีการวิจัย เครื่องมือวิจัย และระเบียบวิธีวิจัย

4.1 การวิจัยเอกสาร รวบรวมเอกสารวรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวิธีการออกแบบงานศิลปะสาธารณะในเมือง วัฒนธรรมของเมือง และบูรณะซ่อมแซมเมืองเก่า ศึกษาและวิเคราะห์ข้อจำกัดและปัญหาของการออกแบบงานศิลปะสาธารณะในปัจจุบัน รวมถึงกรณีศึกษาของเมืองที่ประสบความสำเร็จ และเอกสารวรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมของเมืองเปาโลว เพื่อเป็นข้อมูลทางเอกสารสำหรับการศึกษาในงานวิจัยนี้

4.2 การวิจัยภาคสนาม ลงพื้นที่สำรวจและเก็บข้อมูลในเขตหลักของเมืองเปาโลว สังเกตและบันทึกข้อมูลงานศิลปะสาธารณะและโครงสร้างภูมิทัศน์ และทำการวิเคราะห์การออกแบบงานศิลปะสาธารณะ โครงสร้าง ภูมิทัศน์เมืองเปาโลว และข้อจำกัดที่พบในปัจจุบัน เพื่อเป็นข้อมูลสำหรับการสังเคราะห์แผนการออกแบบ เพื่อปรับปรุงและพัฒนาภาพลักษณ์เมืองเปาโลว

4.2.1 การสำรวจศิลปะสาธารณะในเขตต่าง ๆ ของเมืองเปาโลว โดยมีรายละเอียดดังนี้

- 1) งานศิลปะสาธารณะในเขตคันทูหลุน
- 2) งานศิลปะสาธารณะในเขตตงเหอ
- 3) งานศิลปะสาธารณะในเขตชิงชาน
- 4) งานศิลปะสาธารณะและพื้นที่ทางวัฒนธรรมโรงงานอุตสาหกรรมเหล็กเมืองเปาโลว

4.2.2 การสัมภาษณ์

1) ผู้เชี่ยวชาญด้านการวางผังเมือง (ระดับศาสตราจารย์) จำนวน 3 ท่าน เพื่อเก็บข้อมูลประเด็นด้านพัฒนาการทางประวัติศาสตร์และแนวโน้มการพัฒนาของเมืองเปาโลวในอนาคต ปัญหาด้านภาพลักษณ์ของเมืองเปาโลว และศิลปะสาธารณะเมืองเปาโลวกับการสะท้อนอัตลักษณ์ทางวัฒนธรรมท้องถิ่น

2) ผู้เชี่ยวชาญด้านการวิจัยประวัติศาสตร์เมืองเปาโลว (ระดับศาสตราจารย์) จำนวน 2 ท่าน เพื่อเก็บข้อมูลประเด็นด้านบริบททางประวัติศาสตร์ของวัฒนธรรมหลักของเมืองเปาโลว ความสำคัญของวัฒนธรรมหลักในประวัติศาสตร์ของเมืองเปาโลว และลักษณะเฉพาะของวัฒนธรรมทุ่งหญ้า

4.2.3 แบบสอบถาม

หลังจากการออกแบบผลงานศิลปะสาธารณะผู้วิจัยจะใช้แบบสอบถามเพื่อสำรวจความพึงพอใจและความคิดเห็นของผู้อยู่อาศัยในพื้นที่เขตคันทูหลุน เมืองเปาโลว เพื่อนำความคิดเห็นและข้อเสนอแนะไปพัฒนาแบบงานศิลปะสาธารณะเพื่อตอบสนองความต้องการของผู้คนในพื้นที่เขตคันทูหลุน เมืองเปาโลว

4.3 การวิจัยกรณีศึกษา งานวิจัยนี้ศึกษาพื้นที่สาธารณะและศิลปะสาธารณะที่เป็นกรณีตัวอย่าง เพื่อสรุปวิธีการและหลักการที่นำมาใช้ในการถ่ายทอดและเผยแพร่วัฒนธรรมของเมืองต่าง ๆ ผ่านงานศิลปะสาธารณะ ทั้งนี้เพื่อเป็นพื้นฐานข้อมูลสำหรับงานวิจัยนี้ โดยกรณีศึกษาที่ผู้วิจัยจะนำมาวิเคราะห์ มีดังต่อไปนี้

- 4.3.1 ศิลปะสาธารณะในสวนสาธารณะไต้เจียหู เมืองอู่ฮั่น มณฑลเหอเป่ย์
- 4.3.2 ศิลปะสาธารณะในจัตุรัสวัฒนธรรมของเมืองเสิ่นหยาง มณฑลเหลียวหนิง
- 4.3.3 ศิลปะสาธารณะในย่านศิลปะเต๋อหลง เมืองฉางชาน มณฑลเหอเป่ย์

4.4 การวิจัยแบบสหวิทยาการ งานวิจัยนี้ใช้วิธีวิจัยแบบสหวิทยาการ โดยบูรณาการศาสตร์สาขาต่าง ๆ ได้แก่ สถาปัตยกรรม ภูมิทัศน์ จิตวิทยาสังแวดล้อม และประวัติศาสตร์ เพื่อปรับปรุงและยกระดับภาพลักษณ์และรูปแบบของศิลปะสาธารณะเมืองเปาโลว การวิเคราะห์จากหลายสาขาวิชาสามารถทำให้การออกแบบงานศิลปะสาธารณะและแผนการจัดการ

พื้นที่วัฒนธรรมเขตคุนตูหลุน เมืองเปาโถวมีความสมบูรณ์มากขึ้น เพื่อบรรลุวัตถุประสงค์ของการแสดงออกทางวัฒนธรรมท้องถิ่น ส่งเสริมภาพลักษณ์ของเมืองเปาโถว

5. ผลการวิจัย

5.1 วัฒนธรรมเมืองเปาโถว

อัตลักษณ์ทางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมของเปาโถวนั้นโดดเด่นไม่เหมือนใคร ยากที่จะสรุปได้ด้วยลักษณะทางวัฒนธรรมตามแบบแผน ในช่วงหลายปีที่ผ่านมา กลุ่มวิจัยต่าง ๆ ในเปาโถวได้ทำการศึกษาอัตลักษณ์ทางวัฒนธรรมของเปาโถว โดยเคยมีผู้เสนอ “วัฒนธรรมทุ่งหญ้า” “วัฒนธรรมอินชาน” “วัฒนธรรมแม่น้ำฮวงโห” “วัฒนธรรมชื่อเล่อชว่น” “วัฒนธรรมเมืองเหล็กกล้า” “วัฒนธรรมซีโซ่ว” “วัฒนธรรมอุตสาหกรรมทหาร” และอื่น ๆ ประวัติศาสตร์เปาโถวมีอิทธิพลอย่างยิ่งต่อวัฒนธรรมท้องถิ่นในระหว่างกระบวนการพัฒนาของเมือง โดยก่อตัวเป็นโครงสร้างที่ประกอบขึ้นจากวัฒนธรรมทั้งสามที่ค่อนข้างชัดเจน ได้แก่ วัฒนธรรมทุ่งหญ้า วัฒนธรรมอพยพซูซีโซ่ว และวัฒนธรรมอุตสาหกรรม เนื้อหาในส่วนถัดไปจะเป็นการอธิบายวัฒนธรรมหลักทั้งสามเหล่านี้ (Baotou Cooperation and Exchange Office, 2019, p. 7-8)

วัฒนธรรมทุ่งหญ้า พื้นที่ราวสองในสามของเปาโถวเป็นทุ่งหญ้า แสดงถึงอัตลักษณ์และลักษณะวัฒนธรรมทุ่งหญ้าตามแบบฉบับ วัฒนธรรมทุ่งหญ้าก่อตัวและพัฒนาขึ้นในกระบวนการตอบสนองต่อความท้าทายของสภาพแวดล้อมทางธรรมชาติหรือการเอาชีวิตรอดในทุ่งหญ้าของชนเผ่าเร่ร่อนทางตอนเหนือของจีน โดยมีแก่นสำคัญคือความเป็นธรรมชาติ ความเปิดกว้าง และความซื่อสัตย์เชื่อถือได้ ผู้คนในทุ่งหญ้ามีความเรียบง่ายและเป็นธรรมชาติ มีความบริสุทธิ์ไม่ปรุงแต่ง อดทนอดกลั้น อารมณ์ร้อนแรง ไม่สนใจใคร เป็นองค์ประกอบแท้และไม่อาจขาดหายไปได้จากวัฒนธรรมเมืองเปาโถว (Hanzhong, 2013, pp. 226-228)

วัฒนธรรมอพยพซูซีโซ่ว นับตั้งแต่ยุคของอัลตันชานในสมัยราชวงศ์หมิงจนถึงช่วงเฟื่องฟูที่สุดในสมัยราชวงศ์ชิง ผู้อพยพจากทางตอนเหนือที่มาจากแถบชานซีและซานซีเป็นหลัก ได้มาลงหลักปักฐานในเปาโถวและพื้นที่โดยรอบ การย้ายถิ่นฐานนี้มีชื่อเรียกในประวัติศาสตร์ว่า “อพยพสู่ด้านตะวันตก (โจ่วซีโซ่ว)” บริเวณดังกล่าวประกอบด้วยกองธงชาวฮั่นไม่ต่อเขตตงเหอ และเขตจี๋หยวน ผู้อพยพเหล่านี้ได้นำเอาวัฒนธรรมชานซี-ซานซี รวมถึงทักษะหัตถกรรม ศิลปะพื้นบ้าน และขนบธรรมเนียมของชาวเจียงหยวนติดตัวมาด้วย วัฒนธรรมดังกล่าวได้ผสมรวมกับขนบธรรมเนียมของท้องถิ่นต่าง ๆ ที่มีมากกว่าสองพันปีในเปาโถว ก่อให้เกิดการพัฒนาใหม่ การผสมผสานทางวัฒนธรรมระหว่างกลุ่มพ่อค้าชานซีกับธรรมเนียมท้องถิ่นเดิมในเปาโถว ก่อตัวเป็นวัฒนธรรมตลาดอันโดดเด่นของเขตตงเหอ ส่วนการผสมผสานทางวัฒนธรรมระหว่างผู้อพยพจากชานซีและซานซีกับชาวมองโกลเจ้าถิ่นเดิมก็นำไปสู่อัตลักษณ์วัฒนธรรมอย่างการแสดง “เอ๋อร์เหรินไถ” ซึ่งปรากฏการณ์และความหมายแฝงทางวัฒนธรรมเหล่านี้ยังต้องได้รับการศึกษาวิจัยให้ลึกซึ้งยิ่งขึ้น (Gang, 2013, pp. 348-352)

วัฒนธรรมอุตสาหกรรม ในช่วงทศวรรษที่ 1950 อันเป็นช่วงบุกเบิกเปาโถว กำลังสนับสนุนการก่อสร้างจากทั่วประเทศต่างก็หลั่งไหลมารวมกันที่นี่ ก่อให้เกิดวัฒนธรรมอันหลากหลาย ลักษณะของเขตคุนตูหลุนเมืองเปาโถว คือยอมรับและหลอมรวม โดยสิ่งสำคัญที่สุดคือจิตวิญญาณแห่งการผลิตเหล็กอันเป็นเอกลักษณ์ ในเขตมีแหล่งอุตสาหกรรมและเครื่องจักรอุตสาหกรรมเป็นจำนวนมาก ซึ่งวัฒนธรรมอุตสาหกรรมและวัฒนธรรมเหล็กมีความโดดเด่นที่สุด

เขตชิงชานเป็นแหล่งรวมธุรกิจอุตสาหกรรมทหารตามแบบฉบับ เมื่อมีการก่อตั้งธุรกิจอุตสาหกรรมทหารขนาดใหญ่ของรัฐ เช่น อี้จี้กู่ เป่ย์จิ้งกู่ โรงงาน 202 ของบริษัทนิวเคลียร์แห่งชาติจีน และอื่น ๆ กองกำลังผู้ทำงานก่อสร้างนับหมื่นคนจากทั่วประเทศก็เดินทางมาเป็นกำลังสนับสนุนโครงการเหล่านี้ บุคลากรผู้มีความสามารถรวมตัวกันอย่างไม่ขาดสายและเริ่มลงหลักปักฐานที่นี่ ทำให้เขตนี้มีศูนย์วิจัยทางวิทยาศาสตร์ สถาบันอุดมศึกษาและบุคลากรด้านเทคโนโลยีมากที่สุดในเมืองเปาโถว ประชากรในเขตจึงมีการศึกษาสูง ประกอบกับวิถีชีวิตพื้นบ้านเรียบง่าย โดยรวมแล้วมีคุณภาพค่อนข้างสูง ก่อให้เกิดลักษณะทางวิถีวัฒนธรรมที่เปิดกว้างและไม่กีดกันของพื้นที่เขตนี้

5.2 อัตลักษณ์ทางวัฒนธรรมของเมืองเปาโลว

ตลอดหน้าประวัติศาสตร์อันยาวนาน เมืองเปาโลวเป็นแหล่งรวมของวัฒนธรรมหลักสองอย่าง ได้แก่ วัฒนธรรมชนเผ่าเร่ร่อนและวัฒนธรรมกสิกรรม ซึ่งเมื่อผนวกเข้ากับวัฒนธรรมอุตสาหกรรมที่เป็นวิธีการผลิตของคนในท้องถิ่น ก็เผยให้เห็นปรากฏการณ์ทางวัฒนธรรมอันมีลักษณะเฉพาะของเมืองเปาโลวที่ผสมผสานท้องถิ่นหลายแห่งเข้าด้วยกัน

ปัจจุบัน ในโลกวิชาการมีความเห็นที่แตกต่างและหลากหลายเกี่ยวกับสถานะทางวัฒนธรรมของเมืองเปาโลว เนื่องจากเป็นเมืองแห่งวัฒนธรรมผสมผสาน โดยอัตลักษณ์ทางวัฒนธรรมแบ่งออกเป็นสามระบบวัฒนธรรมหลัก ได้แก่ “วัฒนธรรมทุ่งหญ้า” “วัฒนธรรมเหล็ก” และ “วัฒนธรรมอพยพผู้ลี้ภัย” ในสามวัฒนธรรมหลักยังแบ่งออกได้เป็นวัฒนธรรมเหอเทา วัฒนธรรมอินซาน วัฒนธรรมแม่น้ำฮวงโห วัฒนธรรมซือเล่ชว่น วัฒนธรรมกูโม่เทอ วัฒนธรรมซีโซ่ว วัฒนธรรมส่วยฮั่น หม่าโลว (“เมืองชุมทาง” ทั้งทางบกและทางน้ำ) วัฒนธรรมลู่เฉิง เป็นต้น อย่างไรก็ตาม จากการวิเคราะห์พบว่า แม้เปาโลวจะเป็นส่วนหนึ่งของภูมิภาคเหอเทา อินซาน ซือเล่ชว่น และกูโม่เทอ ทว่าวัฒนธรรมของภูมิภาคเหล่านี้ไม่จำกัดอยู่แค่ในเปาโลวเท่านั้น บางวัฒนธรรมก็เป็นวัฒนธรรมร่วมกับภูมิภาคอื่น ไม่ได้เป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัว

เมืองเปาโลวก่อตั้งและพัฒนาขึ้นด้วย “การอพยพผู้ลี้ภัย” แต่วัฒนธรรมซีโซ่วไม่ใช่วัฒนธรรมที่ผูกขาดเฉพาะแค่ในแถบเปาโลว แต่เป็นวัฒนธรรมที่มีร่วมกับท้องถิ่น ความเป็น “เมืองชุมทาง” เพียงแค่สะท้อนประวัติศาสตร์ของเปาโลว ทว่าไม่สามารถสะท้อนลักษณะเฉพาะอันเด่นชัดของวัฒนธรรมซีโซ่วแบบเปาโลวได้ ขณะที่ “วัฒนธรรมลู่เฉิง (วัฒนธรรมเมืองแห่งกวาง)” มีรากฐานมาจากที่มาของชื่อ สะท้อนถึงความสัมพันธ์ระหว่างเมืองเปาโลวกับวัฒนธรรมมองโกล โดย “กวาง” เป็นสัญลักษณ์ดั้งเดิมและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ของชาวมองโกล แต่เมื่อเอ่ยถึง “วัฒนธรรมลู่เฉิง” สิ่งที้อยู่เบื้องหลังจะเป็นแนวคิดของ “กวาง” ที่หมายถึงสัตว์มากกว่า ทว่าปัจจุบันเปาโลวไม่มีสิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติแบบในอดีตที่เล่าขานกันแล้ว จึงยากที่จะเข้าใจความหมายแฝงทางวัฒนธรรมนี้

ดังนั้น อาจกล่าวโดยสรุปได้ว่า วัฒนธรรมเมืองเปาโลวควรถูกจัดวางสถานะเป็น “เมืองแห่งเหล็กกล้าและทุ่งหญ้า” โดยวิเคราะห์จากเหตุผลใน 4 ประเด็นดังต่อไปนี้

ประการที่หนึ่ง วัฒนธรรมเมืองแห่งเหล็กกล้าและทุ่งหญ้าสะท้อนถึงวัฒนธรรมทุ่งหญ้าของชนเผ่ามองโกล ซึ่งเป็นเนื้อหาหลักของวัฒนธรรมเมืองเปาโลว และใช้แยกความแตกต่างจากวัฒนธรรมทุ่งหญ้าของชนเผ่ามองโกลในภูมิภาคอื่นของเขตปกครองตนเองมองโกเลียใน ทั้งยังเผยให้เห็นถึงการก่อตัวและการพัฒนาเมืองเปาโลวด้วย

ประการที่สอง วัฒนธรรมเมืองแห่งเหล็กกล้าและทุ่งหญ้าเป็นการผสมผสานระหว่างประวัติศาสตร์ วัฒนธรรม และการทำให้เมืองมีความเป็นสมัยใหม่ แสดงถึงความสัมพันธ์ระหว่างเศรษฐกิจแบบชนเผ่าเร่ร่อนในทุ่งหญ้ากับวัฒนธรรมมองโกล การก้าวกระโดดไปสู่อารยธรรมอุตสาหกรรมสมัยใหม่บ่งบอกว่าเมืองแห่งเหล็กกล้าและทุ่งหญ้าถูกร่วมสร้างโดยชาวมองโกลและชาวฮั่น วัฒนธรรมทางวัตถุ วัฒนธรรมเชิงพฤติกรรม วัฒนธรรมทางจิตวิญญาณของที่นี่จึงมีพื้นฐานในการจัดวางสถานะทั้งสิ้น

ประการที่สาม วัฒนธรรมเมืองแห่งทุ่งหญ้าและเหล็กกล้าสะท้อนถึงเป้าหมายการพัฒนาเมืองของเปาโลว อันได้แก่การเป็นฐานอุตสาหกรรมหนักขนาดใหญ่ที่สุดในบรรดาเขตชนกลุ่มน้อยทั่วประเทศ ซึ่งเอื้อต่อการยกระดับขีดความสามารถในการแข่งขันและอิทธิพลของเมือง ทั้งยังบ่งบอกถึงความสำคัญของชื่อเสียงด้านวัฒนธรรมของเปาโลวด้วย

ประการที่สี่ วัฒนธรรมเมืองแห่งเหล็กกล้าและทุ่งหญ้าช่วยเสริมสร้างอิทธิพลให้แก่ภาพลักษณ์ดั้งเดิมของเมืองเปาโลวมากยิ่งขึ้น “เพลงรุ่งอรุณแห่งทุ่งหญ้า” ดังก้องไปทั่วแผ่นดินจีน “เพื่อให้บุปผาเหล็กแห่งทุ่งหญ้าเบ่งบาน เราจะบินไปยังเปากัง” สื่อถึงวัฒนธรรมเมืองแห่งทุ่งหญ้าและเหล็กกล้า อันเป็นวัฒนธรรมแห่งความสามัคคีของชนชาติ รวมถึงการหลอมรวมวัฒนธรรมเก่าแก่เข้ากับวัฒนธรรมสมัยใหม่

ในงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยจึงจัดวางระบบวัฒนธรรมเมืองเปาโลวในฐานะ “เมืองแห่งเหล็กกล้าและทุ่งหญ้า” บนทฤษฎีทางวัฒนธรรม โดยเป็นรูปแบบการพัฒนาวัฒนธรรมเมืองที่เน้นความเป็น “เมืองแห่งเหล็กกล้าและทุ่งหญ้า” ควบคู่ไปกับระบบ

วัฒนธรรมท้องถิ่นอื่น เพื่อนำไปสู่การหลอมรวมอย่างหลากหลายทางวัฒนธรรม จุดเด่นของเปาโลวคือการเป็น “เมืองเหล็กกล้า” สิ่งที่ต้องจับแน่นจึงเป็นวัฒนธรรมของ “เมืองเหล็กกล้า” ดังนั้น “เมืองแห่งเหล็กกล้าและทุ่งหญ้า” จึงถูกแบ่งออกเป็น “ทุ่งหญ้า” ที่เป็นภูมิหลังโดยรวม กับ “เมืองเหล็กกล้า” ที่เป็นจุดเด่น กล่าวคือ เป็นระบบวัฒนธรรมหลักของ “เมืองเหล็กกล้าที่มีภูมิหลังเป็นวัฒนธรรมทุ่งหญ้า” แล้วใช้อัตลักษณ์ประจำเมืองเช่นนี้ในการเผยแพร่วัฒนธรรมของเมือง

5.3 องค์ประกอบทางวัฒนธรรมและการนำไปประยุกต์ใช้กับงานศิลปะสาธารณะ

สำหรับกระบวนการนี้ภายใต้ภูมิหลังทางวัฒนธรรม “เมืองแห่งเหล็กกล้าและทุ่งหญ้า” ประการที่หนึ่ง คือ การจำแนกองค์ประกอบทางวัฒนธรรมเพื่อแปลงเป็นสัญลักษณ์ ประการที่สอง คือ การนำองค์ประกอบการออกแบบไปวิเคราะห์ลักษณะและทำให้เป็นนามธรรม ประการที่สาม คือ การแปลงองค์ประกอบให้เป็นสัญลักษณ์ ในการออกแบบจึงนำองค์ประกอบเชิงสัญลักษณ์มาประยุกต์ใช้ในโครงสร้างของพื้นที่เมืองผ่านรูปแบบศิลปะสาธารณะ ยกระดับอัตลักษณ์วัฒนธรรมของเมืองและเพิ่มความเป็นที่จดจำของผู้พบเห็น โดยในการสังเคราะห์องค์ประกอบได้ดำเนินการจากสองแง่มุม คือ องค์ประกอบสีและวัสดุ กับองค์ประกอบรูปทรง

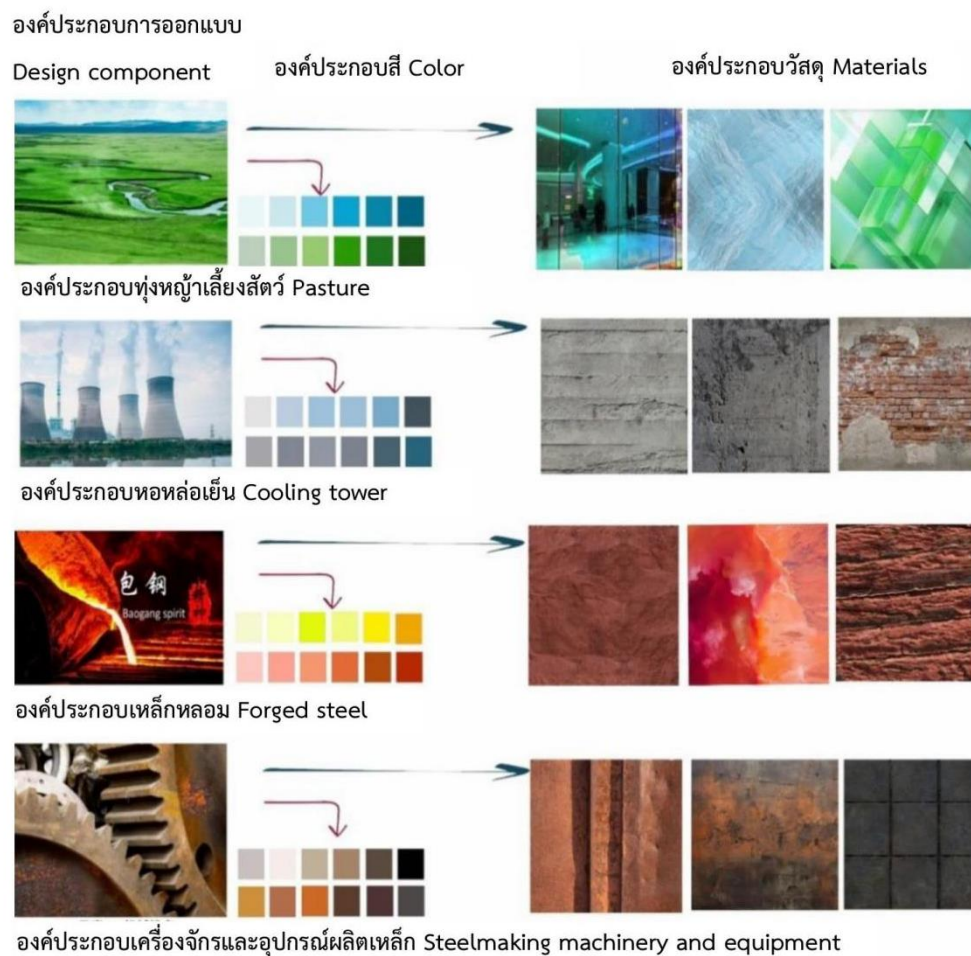
องค์ประกอบห่อหุ้มเย็น เป็นโครงสร้างการผลิตที่สำคัญในอุตสาหกรรมเหล็กและเป็นโครงสร้างระบายความร้อนสำหรับการผลิตเหล็ก มีขนาดใหญ่และตั้งอยู่ใจกลางเมือง นอกจากนี้ ยังมีไอน้ำสีขาวที่ปล่อยออกมาจากด้านบนเหมือนปล่องไฟ เป็นที่จดจำและเป็นสื่อแทนได้เป็นอย่างดี กล่าวได้ว่าเป็นหนึ่งในโครงสร้างที่สำคัญและโดดเด่นของโรงงานผลิตเหล็ก

องค์ประกอบม้ามองไกลกลางทุ่งหญ้า ม้ามองไกลเป็นพาหนะที่สำคัญในทุ่งหญ้า โดยมีความเชื่อว่าม้าคือ “เทพเจ้า” แห่งทุ่งหญ้า ม้ามองไกลเปรียบเสมือนจิตวิญญาณของความมานะและเพียรพยายาม เป็นจิตวิญญาณที่ชาติจีนสนับสนุนให้ผู้คนมี นอกจากนี้ “เพลงรุ่งอรุณแห่งทุ่งหญ้า” ที่สื่อถึงเปาโลวยังเปรียบเปาโลวกับม้าเทพอีกด้วย

องค์ประกอบทุ่งหญ้าเลี้ยงสัตว์ สะท้อนถึงสภาพแวดล้อมและระบบนิเวศของภูมิภาคแบบทุ่งหญ้า เป็นเนื้อหาและโทนสีมาตรฐานของทุ่งหญ้า สามารถสะท้อนระบบสีและระบบวัฒนธรรมของทุ่งหญ้าได้เป็นอย่างดี

5.3.1 องค์ประกอบสีและวัสดุ

ดำเนินการถอดองค์ประกอบสีในการสร้างสรรค์และจัดทำเป็นระบบสี เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดกรณีสีไม่เข้ากับเนื้อหาการออกแบบในภายหลัง ในขั้นตอนถอดองค์ประกอบวัสดุก็ดึงเอาวัสดุพื้นผิวและผิวสัมผัสออกมา แล้วทำการปกปิดพื้นผิวในการสร้างสรรค์ชิ้นถัดไป

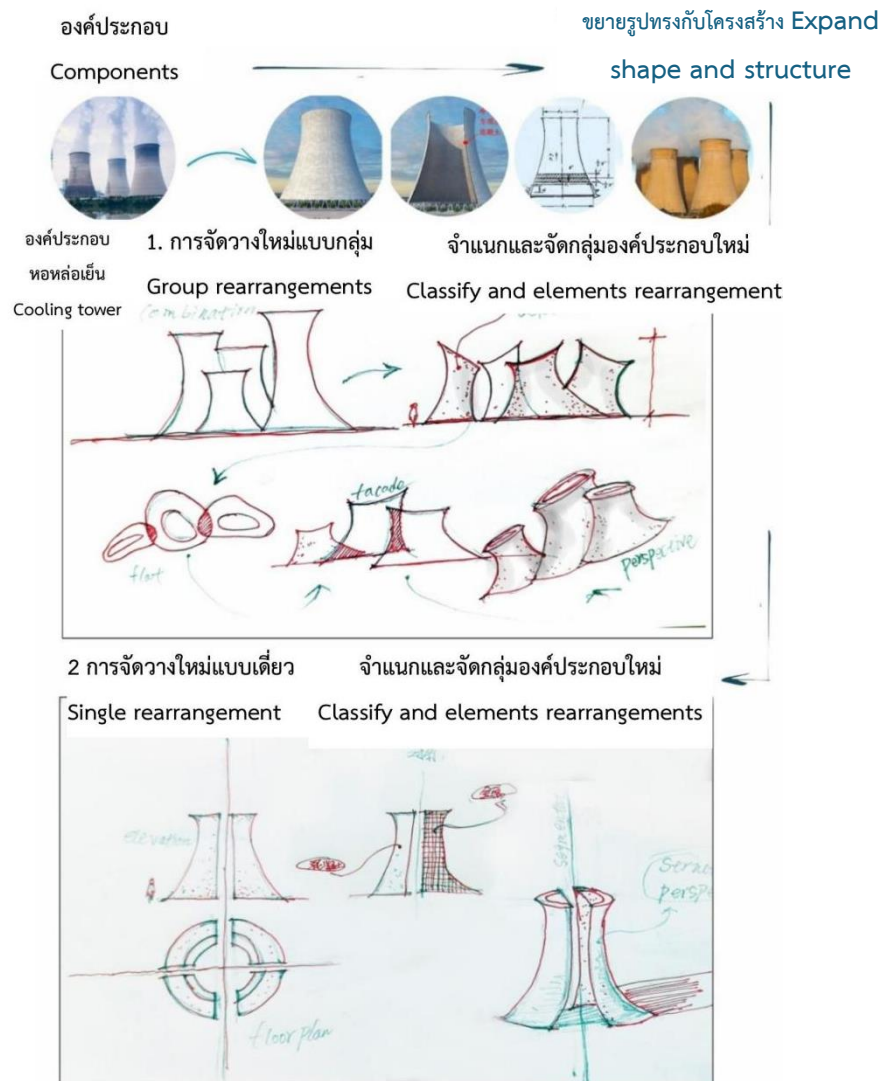

รูปที่ 2 การสังเคราะห์องค์ประกอบสีและวัสดุ

Figure 2 Synthesis of color components and materials.

5.3.2 องค์ประกอบรูปทรง

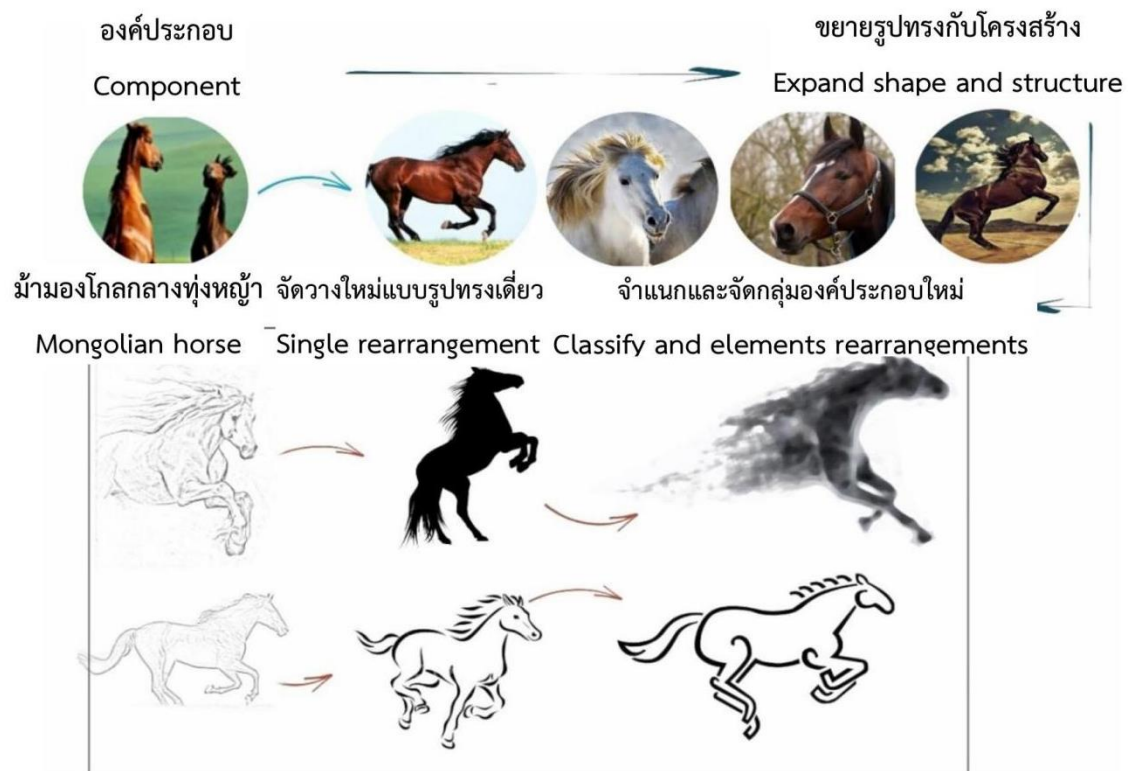
องค์ประกอบหอหล่อเย็น ขั้นตอนการสังเคราะห์องค์ประกอบรูปทรงแบ่งออกเป็น 2 ขั้นตอน หนึ่งคือการทำความเข้าใจจุดเด่นขององค์ประกอบที่คล้ายกันและวิเคราะห์โครงสร้างรายละเอียดขององค์ประกอบ หลังจากนั้นนำองค์ประกอบมาขยายต่อให้เกิดเป็นรูปทรง สองคือการนำองค์ประกอบจัดกลุ่มหรือจัดวางใหม่ ผู้วิจัยได้นำองค์ประกอบมาทำการออกแบบซึ่งแบ่งออกเป็นสองลักษณะ ได้แก่ การจัดวางใหม่แบบกลุ่ม และการจัดวางใหม่แบบเดี่ยว การจัดวางใหม่แบบกลุ่ม คือการนำหอหล่อเย็นจำนวนมากมาทำการจัดวางใหม่ให้เป็นกลุ่ม การจัดวางใหม่แบบเดี่ยว คือการนำหอหล่อเย็นมาทำการก่อสร้างใหม่ โดยการตัดแบ่งให้เกิดเป็นพื้นที่โล่งภายใน ซึ่งทำให้เกิดรูปทรงและพื้นที่การใช้สอยใหม่ และหลังจากขยายองค์ประกอบเบื้องต้นแล้ว ขั้นตอนถัดไปต้องนำไปผนวกกับองค์ประกอบอื่นที่ผ่านการวิเคราะห์ และนำมาประกอบกันในรูปแบบที่เหมาะสม

รูปที่ 3 กระบวนการสังเคราะห์องค์ประกอบรูปทรงหอหล่อเย็น

Figure 3 Cooling tower geometry synthesis process.

องค์ประกอบมุมมองโกลกลางทุ่งหญ้า ขั้นตอนการสังเคราะห์องค์ประกอบรูปทรงแบ่งออกเป็น 2 ขั้นตอน โดยขั้นตอนที่หนึ่ง คือการทำความเข้าใจจุดเด่นขององค์ประกอบที่คล้ายกันและวิเคราะห์โครงสร้างรายละเอียดขององค์ประกอบ หลังจากนั้นนำองค์ประกอบมาขยายต่อให้เกิดเป็นรูปทรง ขั้นตอนที่สอง คือการนำองค์ประกอบมาทำการตัดทอนจนเหลือเป็นภาพโครงร่าง แล้วจึงค่อยจัดองค์ประกอบขึ้นใหม่ โดยเก็บรายละเอียดเส้นเค้าโครงรูปมุมมองโกล จากนั้นแปลงมุมมองโกลกลายเป็นสัญลักษณ์และองค์ประกอบที่มีพลวัต

รูปที่ 4 กระบวนการสังเคราะห์องค์ประกอบรูปทรงม้ามองโกลกลางทุ่งหญ้า

Figure 4 Synthesis of Mongolian horse components in the grasslands.

ในด้านแนวคิดการออกแบบงานศิลปะสาธารณะ จากองค์ประกอบทางวัฒนธรรมและองค์ประกอบศิลป์ที่ได้กล่าวมา ในช่วงต้น งานวิจัยนี้ใช้แนวคิด “เมืองแห่งเหล็กกล้าและทุ่งหญ้า อาซาเทพแห่งชายแดนเหนือ” เป็นแนวคิดในการออกแบบงานศิลปะสาธารณะ เขตศูนย์หลุน เมืองเปาโถว

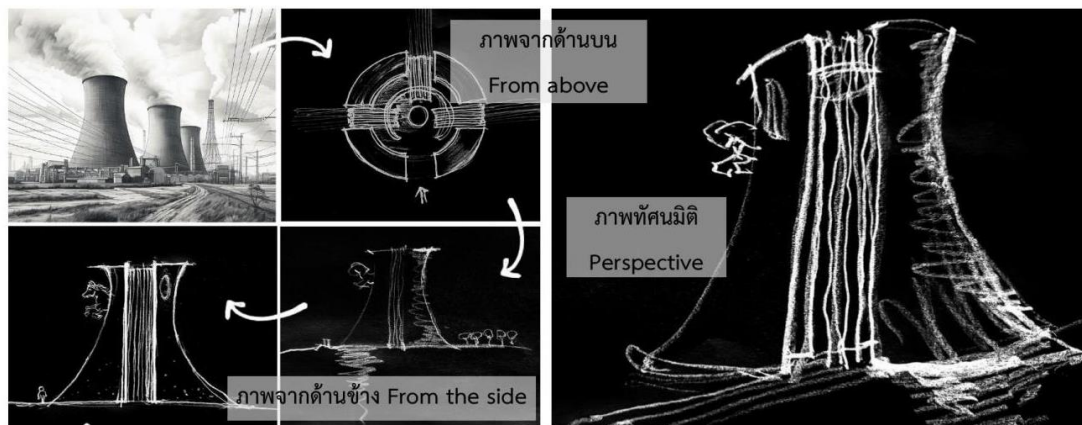
แนวคิด “เมืองแห่งเหล็กกล้าและทุ่งหญ้า อาซาเทพแห่งชายแดนเหนือ” สื่อถึงเมืองแห่งเหล็กกล้าที่ตั้งอยู่บนทุ่งหญ้าอันกว้างใหญ่ไพศาล ควบทะยานไปบนผืนแผ่นดินมาตุภูมิราวกับม้ามองโกลท่ามกลางทุ่งหญ้าแดนเหนือ ผู้วิจัยทำการผสมแนวคิด “เมืองแห่งเหล็กกล้าและทุ่งหญ้า” เข้ากับ “อาซาเทพแห่งชายแดนเหนือ” เพื่อให้งานศิลปะสาธารณะประจำเมืองสามารถสื่อถึงวัฒนธรรมเปาโถว ตั้งตระหง่านอยู่บนถนนสายหลักของเมือง ให้วัฒนธรรมอันเป็นแบบฉบับของ เปาโถวได้เป็นที่จดจำของผู้คนจำนวนมากขึ้น

5.4 การประยุกต์ใช้แนวคิดการออกแบบและองค์ประกอบทางวัฒนธรรมของงานศิลปะสาธารณะ

หลังจากกำหนดองค์ประกอบในการออกแบบแล้ว องค์ประกอบที่มีลักษณะเป็นสื่อแทนอย่าง “หอหล่อเย็น” “ม้ามองโกล” “ลวดลายบนเครื่องแต่งกายชนเผ่ามองโกล” และ “เขี้ยวเหล็กหลอม (ภาชนะบรรจุเหล็กหลอมเหลว)” จะถูกนำมาวิเคราะห์แบบองค์รวม จากนั้นจึงนำมาประกอบกันเป็นรูปทรงศิลปะสาธารณะใหม่ แนวคิดเบื้องต้นใช้ “หอหล่อเย็น” ซึ่งเป็นองค์ประกอบตามแบบฉบับวัฒนธรรมเหล็กที่มีลักษณะสูงใหญ่และให้ภาพที่ทรงพลังมาเป็นตัวงานศิลปะสาธารณะที่สอดคล้องกับหัวข้อ จากนั้นจึงสังเคราะห์สัญลักษณ์ภาพใหม่ ๆ ด้วยการรื้อและสร้างองค์ประกอบขึ้นใหม่ แล้วนำมาหลอมรวมกับประโยชน์ใช้สอย ออกแบบงานศิลปะสาธารณะให้เป็นผลงานอเนกประสงค์ที่ผสมผสานรูปลักษณะหลักเข้ากับพื้นที่ภายในสังเคราะห์องค์ประกอบเครื่องแต่งกายของชนเผ่ามองโกลและตัวอักษรภาษาจีนจากรายละเอียด นำมาประกอบขึ้นเป็นสัญลักษณ์

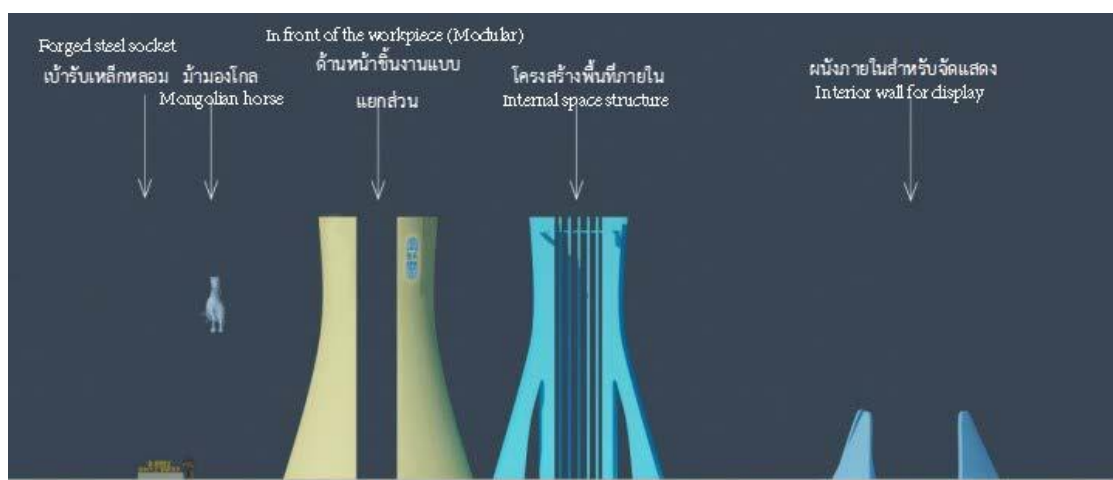
ใหม่ ส่งเสริมความเป็นที่จดจำของงานศิลปะสาธารณะ นำม้ามองโกลมาบูรณาการกับหอหล่อเย็น เพื่อสร้างระบบรูปลักษณ์ใหม่ รูปทรงของ “เขี้ยวเหล็กหลอม” ถูกนำมาใช้โดยตรงที่บริเวณทางเข้าเพื่อสะท้อนถึงวัฒนธรรมเหล็ก

แนวคิดโดยรวมคือ “อาชาแห่งทุ่งหญ้า” ควบทะยานออกจากโรงอุตสาหกรรมเหล็ก ดังเช่นเนื้อร้องใน “เพลงรุ่งอรุณแห่งทุ่งหญ้า” ที่ว่า “เราเป็นดั่งม้าเทพสายปีก ควบตะบึงไปบนทุ่งหญ้า...โบยบินไปแสนไกล” บทวิเคราะห์ห้องประกอบและแนวคิดในการออกแบบที่กล่าวมาได้รับความเห็นชอบจากรองศาสตราจารย์ Han Jun นักวางแผนนโยบายทางสังคมแต่งตั้งพิเศษ เมืองเปาโถว มองโกเลียใน วิศวกรอาวุโส บุคคลแห่งปีด้านการออกแบบแห่งประเทศไทย รองประธานคณะกรรมการการออกแบบ สมาคมสถาปัตยกรรมและการตกแต่งแห่งประเทศไทย และรองศาสตราจารย์คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์มหาวิทยาลัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีมองโกเลียใน โดยรองศาสตราจารย์ Han ระบุว่าผู้วิจัยใช้องค์ประกอบ “หอหล่อเย็น” ขนาดใหญ่ในการออกแบบ ซึ่งสะดุดตาและเป็นที่จดจำได้ง่าย ส่วนการผสมผสานและถ่ายทอดความหมายของ “อาชาแห่งทุ่งหญ้า” ก็เป็นสื่อแทนที่ดี และหวังว่าผู้วิจัยจะไม่ใช้องค์ประกอบมากเกินไปในงานออกแบบ แต่ควรผสมผสานและใช้ประโยชน์อย่างเหมาะสม

รูปที่ 5 ภาพร่างออกแบบงานศิลปะสาธารณะหมายเลข 1 “ต้นกำเนิดเมืองเหล็กกล้า”

Figure 5 Public art design sketch No. 1. “The Origin of Steel City”.

รูปที่ 6 แบบจำลองพื้นที่ส่วนต่าง ๆ

Figure 6 Models of other areas.

5.5 ท่าเลที่ตั้งงานศิลปะสาธารณะประจำเมืองเปาโถว

งานศิลปะสาธารณะหมายเลข 1 ตั้งอยู่กลางจัตุรัสสถานีรถไฟ คิดเป็นพื้นที่ 1,296 ตารางเมตร ต้องออกแบบให้อยู่ในเส้นสีแดงตามภาพ จากภาพจะเห็นได้ว่า จุดเด่นของผังที่มีอยู่ในเวลานี้คือ ลักษณะรวมศูนย์ ตำแหน่งจัดวางในการออกแบบให้ความรู้สึกพุ่งสู่ศูนย์กลาง ขณะเดียวกันก็ตั้งอยู่ในพื้นที่การจราจรหลักและเป็นทีสะดุดตา เป็นบริเวณที่เปิดกว้างและมีพลวัต

รูปที่ 7 จัตุรัสสถานีรถไฟและงานศิลปะในปัจจุบัน.

Figure 7 In the present of current location of the railway station square and art works.

5.6 ภาพเรนเดอร์งานศิลปะสาธารณะประจำเมืองเปาโถว

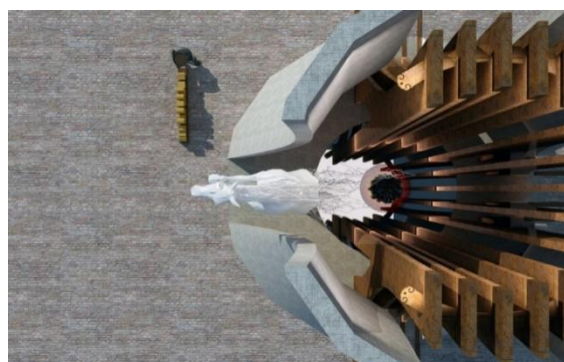
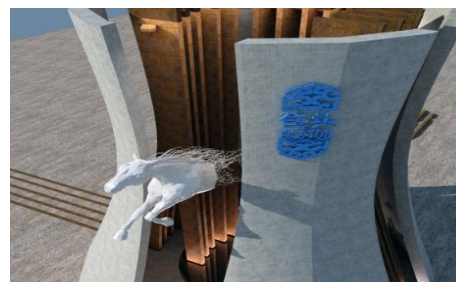
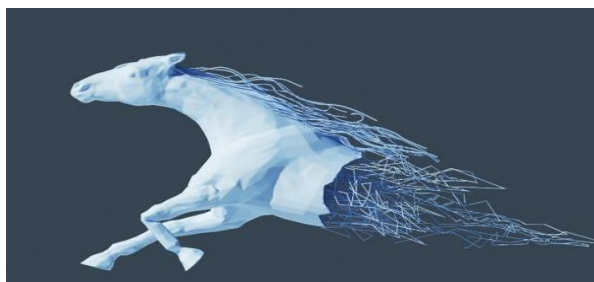
งานศิลปะสาธารณะ “ต้นกำเนิดของเมืองเหล็กกล้า” (ดังที่แสดงในรูปที่ 8 ภาพเรนเดอร์ระยะไกลของงานศิลปะสาธารณะหมายเลข 1) ออกแบบเป็นโครงเหล็กตั้งตระหง่าน ใช้องค์ประกอบ “หอหล่อเย็น” ที่สื่อถึงวัฒนธรรมเหล็กอย่างชัดเจน ส่วนหน้าขึ้นงานหลายรูปทรงดั้งเดิมของ “หอหล่อเย็น” ด้วยวิธีก่อสร้าง ทำให้พื้นที่ดูทั้งเสมือนจริงและสมจริงในเวลาเดียวกัน บริเวณผนังหอหล่อเย็นที่ถูกลดทอนถูกออกแบบให้มีแท่งเหล็กสีสนิมตั้งไว้ จากนั้นทำซ้ำในส่วนอื่น ๆ เพื่อเพิ่มความ เป็นงานศิลปะสาธารณะ จนกระทั่งปิดล้อมเป็นวงรอบพื้นที่ภายใน รูปปั้นม้ามองไกลสีขาวพุ่งออกจาก “หอหล่อเย็น” สื่อว่า “ม้ามองไกลกลางทุ่งหญ้า” ที่ควบตะบึงในเมืองแห่งวัฒนธรรมเหล็กกำลังจะไผ่ทะยานไปแสนไกล มุ่งหน้าสู่ออนาคต ในการออกแบบโดยรวม ม้ามองไกลจะควบไปสู่งานศิลปะสาธารณะหมายเลข 2 และ 3 โดยใช้องค์ประกอบ “ม้ามองไกลกลางทุ่งหญ้า” เชื่อมโยงงานศิลปะสาธารณะทั้งสามชิ้นเข้าด้วยกัน ขณะที่ส่วนบนสุดของชิ้นงานใช้ลวดลายที่สังเคราะห์จาก องค์ประกอบเครื่องแต่งกายชนเผ่ามองไกล ผสมผสานกับชื่อสถานที่คือเปาโถว ออกแบบเป็นโลโก้บังคับชี้สถานที่ โครงเหล็กเส้นตรงและผนังล้อมรอบพื้นที่ภายใน ประกอบกันเป็นพื้นที่จัดแสดงขนาดเล็ก บริเวณทางเข้าออกแบบให้มี “เข้านับเหล็กหลอม” และป้ายข้อความเพื่อเสริมองค์ประกอบงานศิลปะสาธารณะ

รูปที่ 8 ภาพเรนเดอร์ระยะไกลของงานศิลปะสาธารณะหมายเลข 1

Figure 8 Long-range rendering of public art number 1.

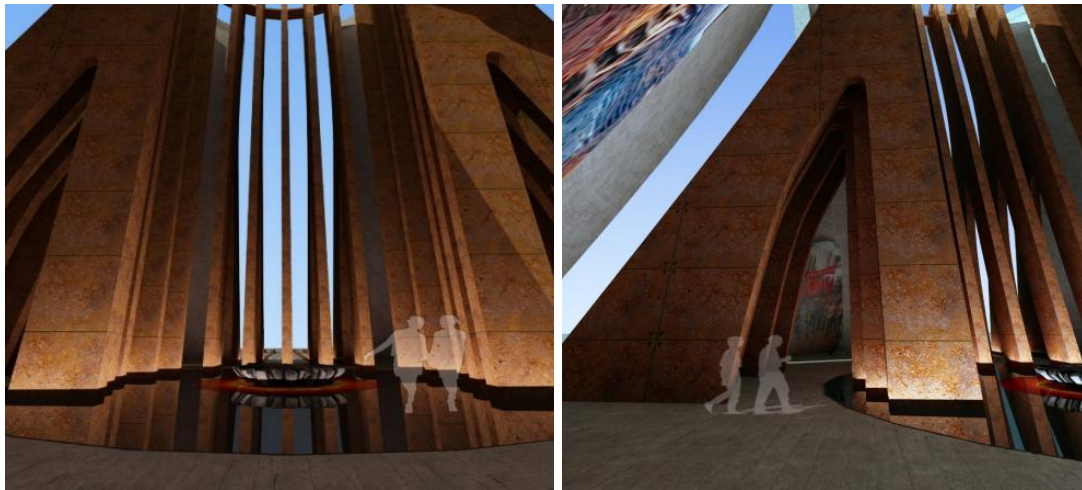
รูปที่ 9 ภาพเรนเดอร์รายละเอียดของ “อาชาเทพแห่งทุ่งหญ้า” ใช้มุมมองจากด้านบนในการนำเสนองานศิลปะสาธารณะ โดยถ่ายทอดรูปทรงของ “ม้ามองไกลกลางทุ่งหญ้า” เป็นหลัก “ม้ามองไกล” เปลี่ยนจากรูปทรงสมจริงในท่ากำลังควบทะยานไปเป็นองค์ประกอบกราฟิกในส่วนหลัง วัสดุสีขาวสื่อถึงสีที่เป็นสัญลักษณ์ของทุ่งหญ้า การออกแบบโดยรวมหลอมรวมเข้ากับรูปทรงของ “หอหล่อเย็น” เป็นการผสมผสานกันระหว่างองค์ประกอบของวัฒนธรรมทุ่งหญ้ากับองค์ประกอบที่เป็นสื่อแทนวัฒนธรรมหลัก

รูปที่ 9 การเรนเดอร์รายละเอียดของอาชาเทพแห่งทุ่งหญ้า มุมมองด้านข้างและด้านบน

Figure 9 Rendering of details of the Horse God of the Grasslands on side and top view.

รูปที่ 10 ภาพเรนเดอร์พื้นที่ภายในงานศิลปะสาธารณะหมายเลข 1 วัสดุผิวสัมผัสโลหะในรูปทรงแนวตรงและโครงสร้างภายในที่กินระยะกว้าง ช่วยแบ่งพื้นที่ภายในออกเป็นหลายโซน โซน เหล่านี้ถูกออกแบบให้เป็นโถงจัดแสดงขนาดเล็ก รวมถึงมีการบูรณาการวัฒนธรรมมากขึ้น เนื่องจากบริเวณนี้เป็นพื้นที่ภายในของงานศิลปะสาธารณะ จึงเหมาะสำหรับการออกแบบพื้นที่จัดแสดงทางวัฒนธรรมขนาดเล็กเท่านั้น โครงสร้างสูงใหญ่ของพื้นที่ทำให้ผู้เข้าชมเกิดความรู้สึกเปรียบเทียบด้านขนาด ทั้งในทางจิตวิทยาและภาพที่ปรากฏต่อสายตา ทั้งยังสัมผัสได้ถึงความหนักแน่นของวัฒนธรรมเหล็ก ใจกลางใช้แร่เหล็กกับสื่อมัลติมีเดียจำลองกระบวนการถลุงเหล็ก เพื่อเน้นย้ำหัวข้อของชิ้นงาน

รูปที่ 10 ภาพเรนเดอร์ทางเข้าพื้นที่ภายในงานศิลปะสาธารณะหมายเลข 1

Figure 10 Rendering of the area in public art work number 1.

6. การอภิปรายผล สรุป และข้อเสนอแนะ

6.1 อภิปรายผล

จากวัตถุประสงค์ในการวิจัยเพื่อศึกษาพัฒนาการทางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมของเมืองเปาโถว วิถีชีวิตและกิจกรรมทางสังคมของชาวเมืองเปาโถวในประวัติศาสตร์ รวมถึงวัฒนธรรมท้องถิ่นอันหลากหลายของเปาโถว พบว่าโครงสร้างทางวัฒนธรรมที่มีอิทธิพลต่อวัฒนธรรมท้องถิ่นของเปาโถว ได้แก่ วัฒนธรรมทุ่งหญ้า วัฒนธรรมอพยพสู่ซีโหว่ และวัฒนธรรมอุตสาหกรรม ภายใต้ภูมิหลังทางประวัติศาสตร์และความหลากหลายทางวัฒนธรรม วัฒนธรรมเมืองเปาโถวถูกจัดวางสถานะเป็น “เมืองแห่งเหล็กกล้าที่มีภูมิหลังเป็นวัฒนธรรมทุ่งหญ้า” อัตลักษณ์นี้สามารถใช้ในการเผยแพร่วัฒนธรรมของเมือง ด้วยการจำแนกองค์ประกอบทางวัฒนธรรมแปลงเป็นสัญลักษณ์ และนำมาประยุกต์ใช้ในโครงสร้างของพื้นที่เมืองเพื่อส่งเสริมภาพลักษณ์ของเมืองเปาโถวผ่านรูปแบบศิลปะสาธารณะ

ในการสังเคราะห์องค์ประกอบได้ดำเนินการจากสองแง่มุม คือ องค์ประกอบสีและวัสดุ กับองค์ประกอบรูปทรง ด้วยองค์ประกอบห่อหุ้มเย็น หนึ่งในโครงสร้างที่สำคัญและโดดเด่นของโรงงานผลิตเหล็ก และม้ามองโกลเป็นพาหนะที่สำคัญในทุ่งหญ้า เปรียบเสมือนจิตวิญญาณของความมานะและเพียรพยายาม และทำการออกแบบชุดงานศิลปะสาธารณะ 3 มิติในพื้นที่ทางวัฒนธรรมเขตคุณตูหลุน เมืองเปาโถว โดยมีม้ามองโกลเป็นแนวคิดจำนวนสามชุดได้แก่ “ต้นกำเนิดเมืองเหล็กกล้า” “ณ ยอดเมืองเหล็กกล้า” และ “สวนเมืองเหล็กกล้า” โดยมีแนวทางการออกแบบชุดงานศิลปะสาธารณะ 3 มิติ ตั้งอยู่บนแนวคิด “เมืองแห่งเหล็กกล้าและทุ่งหญ้า อาณาเขตแห่งชายแดนทางเหนือ” ด้วยการผสมผสานและถ่ายทอดความหมายของ “อาชาแห่งทุ่งหญ้า” โดยถ่ายทอดรูปทรงของม้ามองโกลหลอมรวมเข้ากับรูปทรงของห่อหุ้มเย็น จึงเป็นการผสมผสานกันระหว่าง

องค์ประกอบของวัฒนธรรมทุ่งหญ้างบองค์ประกอบที่เป็นสื่อแทนวัฒนธรรมหลักได้อย่างลงตัว เป็นการสะท้อนถึงต้นกำเนิดวัฒนธรรมหลัก ผลสำเร็จของวัฒนธรรมหลัก และวิถีที่วัฒนธรรมหลักส่งเสริมถิ่นฐานแหล่งกำเนิด ส่งเสริมอัตลักษณ์ทางวัฒนธรรมและจิตวิญญาณผ่านงานศิลปะสาธารณะสู่การบูรณาการวัฒนธรรมท้องถิ่นกับการออกแบบ ยกระดับอัตลักษณ์วัฒนธรรมของเมืองและเพิ่มความเป็นที่จดจำของเมือง

นอกจากนี้ในการจัดการวัฒนธรรมในพื้นที่งานศิลปะสาธารณะ ประกอบด้วยสามส่วน ได้แก่ ส่วนที่หนึ่งคือแผนการจัดการการเที่ยวชมถนนงานศิลปะสาธารณะ ส่วนที่สองคือแผนการจัดการพื้นที่จัดแสดงภายในงานศิลปะสาธารณะ และส่วนที่สามคือการจัดการกิจกรรม โดยชุดงานศิลปะสาธารณะเป็นหนึ่งในจุดเยี่ยมชมบนเส้นทางการท่องเที่ยวเมืองเปาโลว และองค์ประกอบสำหรับการจัดกิจกรรมทางวัฒนธรรมในงานเทศกาลสำคัญต่าง ๆ ซึ่งจะมีส่วนช่วยในการส่งเสริมอัตลักษณ์ท้องถิ่นของเมืองเปาโลว การเผยแพร่ภาพลักษณ์นำไปสู่การส่งเสริมการท่องเที่ยว

อาจกล่าวได้ว่า งานวิจัยนี้ไม่เพียงแต่ศึกษาประวัติศาสตร์และบริบททางวัฒนธรรมของเมืองเปาโลว แต่ยังเป็นการผสมผสานระบบวัฒนธรรมเข้ากับการพัฒนาเมือง และเสนออัตลักษณ์วัฒนธรรมใหม่ “เมืองแห่งเหล็กกล้าที่มีภูมิหลังเป็นวัฒนธรรมทุ่งหญ้า” อัตลักษณ์นี้สามารถใช้ในการเผยแพร่วัฒนธรรมของเมืองผ่านการออกแบบศิลปะสาธารณะ เพื่อยกระดับคุณภาพของสภาพแวดล้อมพื้นที่สาธารณะในเมืองและส่งเสริมอัตลักษณ์ทางวัฒนธรรมและจิตวิญญาณและเพิ่มความเป็นที่จดจำของเมือง นอกจากนี้ การสำรวจการใช้องค์ประกอบวัฒนธรรมของเมือง เพื่อสร้างแนวคิดผสมผสาน “วัฒนธรรมทุ่งหญ้า” และ “วัฒนธรรมอุตสาหกรรม” ยังถือเป็นการสำรวจที่ค่อนข้างแปลกใหม่และเป็นแนวทางสำหรับนักออกแบบและผู้วิจัยในอนาคต

6.2 สรุปผลการวิจัย

จากการศึกษาพัฒนาการทางประวัติศาสตร์และลักษณะเฉพาะทางศิลปะและวัฒนธรรมเมืองเปาโลว ผู้วิจัยได้สรุปโครงสร้างทางวัฒนธรรมท้องถิ่นทั้งสามของเปาโลว ได้แก่ วัฒนธรรมทุ่งหญ้า วัฒนธรรมอพยพสุนัขไซบีเรีย และวัฒนธรรมอุตสาหกรรม ผลการวิจัยพบว่าวัฒนธรรมเมืองเปาโลวถูกจัดวางสถานะเป็น “เมืองแห่งเหล็กกล้าที่มีภูมิหลังเป็นวัฒนธรรมทุ่งหญ้า” อัตลักษณ์นี้สามารถใช้ในการเผยแพร่วัฒนธรรมของเมือง ด้วยการจำแนกองค์ประกอบทางวัฒนธรรมแปลงเป็นสัญลักษณ์และนำมาประยุกต์ใช้ในโครงสร้างของพื้นที่เมืองผ่านรูปแบบศิลปะสาธารณะ ในการสังเคราะห์องค์ประกอบได้ดำเนินการจากสองแง่มุม คือ องค์ประกอบสีและวัสดุ กับองค์ประกอบรูปทรง ด้วยองค์ประกอบห่อหุ้มเย็น หนึ่งในโครงสร้างที่สำคัญและโดดเด่นของโรงงานผลิตเหล็ก และมุมมองไกลเป็นพาหนะที่สำคัญในทุ่งหญ้า เปรียบเสมือนจิตวิญญาณของความมานะและเพียรพยายาม และทำการออกแบบชุดงานศิลปะสาธารณะ 3 มิติ ในพื้นที่ทางวัฒนธรรมเขตคุณตูหลุน เมืองเปาโลว ด้วยการผสมผสานและถ่ายทอดความหมายของ “อาชาแห่งทุ่งหญ้า” โดยถ่ายทอดรูปทรงของม้า มองไกลหลอมรวมเข้ากับรูปทรงของห่อหุ้มเย็น จึงเป็นการผสมผสานกันระหว่างองค์ประกอบของวัฒนธรรมทุ่งหญ้างบองค์ประกอบที่เป็นสื่อแทนวัฒนธรรมหลักได้อย่างลงตัว เป็นการส่งเสริมอัตลักษณ์ทางวัฒนธรรมและจิตวิญญาณผ่านงานศิลปะสาธารณะสู่การบูรณาการวัฒนธรรมท้องถิ่นกับการออกแบบ ยกระดับอัตลักษณ์วัฒนธรรมของเมืองและเพิ่มความเป็นที่จดจำของเมือง

6.3 ข้อเสนอแนะ

ในข้อเสนอแนะจากผลงานวิจัยการศึกษาวัฒนธรรมท้องถิ่นของเมืองเปาโลว ผู้วิจัยพบว่างานวิจัยนี้นำไปสู่แนวทางการสร้างเมืองจากการขยายขนาดของเมืองสู่การพัฒนาคุณภาพ ด้วยการส่งเสริมอัตลักษณ์ทางวัฒนธรรมและจิตวิญญาณผ่านงานศิลปะสาธารณะสู่การบูรณาการวัฒนธรรมท้องถิ่นกับการออกแบบศิลปะสาธารณะ เพราะวัฒนธรรมเมืองเป็นจิตวิญญาณและหัวใจสำคัญของชีวิตในเมือง ความหมายแฝงเชิงวัฒนธรรมภูมิภาคของเมืองหนึ่ง ๆ สามารถช่วยขับเคลื่อนบุคลิกและเสน่ห์ของเมืองแห่งนั้นให้โดดเด่น ดังนั้นการออกแบบและการเลือกพื้นที่ในการติดตั้งงานศิลปะสาธารณะประจำเมือง จึงเป็นการช่วยส่งเสริมวัฒนธรรมเมือง ยกระดับคุณภาพของสภาพแวดล้อมและพื้นที่สาธารณะในเมือง ยกระดับบรรณนิมิตทาง

วัฒนธรรมและอัตลักษณ์ของเมือง ส่งเสริมจุดเด่นอันเป็นเอกลักษณ์ของเมือง เกิดเป็นเครื่องหมายสัญลักษณ์ของเปาโถว เสริมสร้างเมืองให้มีวัฒนธรรมยิ่งขึ้น อันเป็นส่วนสำคัญของการพัฒนาเมือง

นอกจากนี้ในการต่อยอดและการพัฒนางานวิจัยในอนาคตสามารถขยายแนวคิดเพื่อสร้างแบบจำลอง และออกแบบเป็นชุดงานศิลปะสาธารณะขยายออกไปในพื้นที่ต่าง ๆ ของเมือง และขยายขอบเขตบทบาทการทำงานของศิลปะสาธารณะ บูรณาการกับการเรียนรู้และการศึกษา เพื่อเพิ่มบทบาทหน้าที่ของศิลปะสาธารณะในเมืองเปาโถว นอกจากนี้ งานศิลปะสาธารณะเหล่านี้ยังสามารถเชื่อมโยงเพื่อสร้างพื้นที่ท่องเที่ยวในเมือง ส่งผลให้วัฒนธรรมเมืองเปาโถวได้รับการปลูกฝังและเผยแพร่จากมุมมองของศิลปะสาธารณะ

เอกสารอ้างอิง

- Baotou Cooperation and Exchange Office (Editor in Chief: Fang Jinliang). (2019). Baotou Overview: Regional History and Culture of Baotou City. *Baotou Overview*, (02), 14-15.
- Baotou Municipal People's Government Information Office. (2017). *Impression Baotou*. Foreign languages press.
- Gang, C. (2015). The Formation of Baotou Folk Customs under the Influence of Struggle to Xikou. *Cultural History of Baotou* (Part 2), 25(06), 348-352.
- Hanzhong, D. (2013). Cultural Characteristics of the Tumote Mongolian Ethnic Group. *Cultural History of Baotou* (Part 1), 23(01), 226-228.
- Yuchen, G. (2016). Research on Public Art Design from the Perspective of Urban Cultural Heritage Protection[D]. *Tianjin University*, 9(05), 69.
- Zhang, Z., Zhang, P., Liu, X., & Yuan, F. (2021). *China Economic Growth Report*. Social Science Literature Publishing House.
- Zhou, X. (2013). *A study on the overall design of public art from the perspective*. School of Urban Design, Wuhan University.